

SERRA BEHAR

HATIRLAMAK TO REMEMBER

23.05 - 20.06. 2017

KÜRATORYAL DESTEK
CURATORIAL SUPPORT
NİHAN ÇETİNKAYA

TEŞEKKÜRLER
THANKS TO

AİLEM
MY FAMILY

•

FİKİRBAZZENGER • KAAN BERGSEN • CANAN EREN ARDİTİ
YUSUF ÖZCAN BİBER • AYŞEGÜL BİLİK

•

...SEVGİ...

Serra Behar’s first solo exhibition, which is also a retrospective of her works called ***To Remember***, shares with us the important moments of her artistic output in which she superposes doing and being. Each of her pieces is a milestone marking the turning point of her life. Behar calls them the trail of pebbles on her journey of existence; left behind in her labyrinth where her mind and her heart intertwines, not only to remember, but also to remind. Because for us art is the silent collaboration of remembering and reminding beyond the consciousness. It’s for Us as much as it is for I. Art is finding Us as we’re delving deep into the truth of I.

Mythologies, religions and all recorded legends of humanity ultimately whisper in our ear that we are all born in possession of the all the knowledge of the universe. Just like Plato says, knowing is remembering. Everything we know through learning and doing in this world is solely for this remembrance. Each of us is a mirror being held to ourselves and the entire humanity, reflecting the whole cosmos. *To Remember* is also to feel the unifying power of a consociation beyond time with the aid of what metaphors carried through time and presented to our senses.

On the other hand absoluteness is in the sole effort and movement, remind us the Behar's works. Animatronic nature of her endeavor provides movement in the singularity of the work itself while continuously growing and multiplying it by the virtue of being *effortlessly* and *lightheartedly* joined together. They shout out that the life doesn’t progress through constructs, that everyone can multiply only by advancing in their mono disorganized labyrinth. Behar says: “The life itself is fiction, a theatrical journey within an illusion. Everything I produce is a section of my share from the screen of illusions, that is all.

To Remember is an inter similitude with the consociation of the artist. It’s a hope that; with togetherness, the shroud around the unknown can clear out at moments.

Serra Behar’ın ***Hatırlamak*** isimli retrospektif niteliğindeki ilk kişisel sergisi, olmakla yapmak fiillerini üst üste çakıştırdığı sanatsal faaliyetinin önemli anlarını bizlerle paylaşıyor. İşlerin her biri, sanatçının hayatının dönüm noktalarına konmuş köşe taşları gibi. Behar’ın deyimiyile varoluş yolculuğunda ilerlerken bıraktığı çakıl taşları; aklının ve yüreğinin yollarının içe içe geçtiği labirentinde hatırlamak için. Ama hatırlatabilmek için de aynı zamanda; çünkü sanat, hatırlamayla hatırlatmanın, bilincin ötesindeki sessiz işbirliğidir kanımızca. Ben için olduğu kadar Biz içindir de. Ben’in hakikatine gittikçe Biz’i bulmaktır.

Mitolojiler, dinler, insanlığa dair aktarılmış, kayda geçmiş tüm söylenceler, her birimizin kadim zamanlardan bu yana evrenin tüm bilgisine haiz olarak doğduğumuzu kulağımıza fısıldar gibidirler son kertede. Tıpkı Eflatun’un dediği gibi, bilgi hatırlamaktan ibarettir. Bu dünyada öğrenerek bildiklerimiz ve ettiklerimiz, hep bu hatırlayış içindir. Her birimiz tüm kainatı yansıtan birer aynayızdır; kendimize ve tüm insanlığa tuttuğumuz. *Hatırlamak*, metaforların tüm zamanlardan taşıyıp duyularımıza sundukları aracılığıyla, zaman ötesi bir yoldaşlığın birleştirici gücünü hissetmektir anlarda.

Mutlak olanın bir yapıp-etme ve hareketin kendisi olduğunu hatırlatmaktadır bize Behar’ın işleri öte yandan. İşlerin animatronik niteliği, bu hareketi, kendi tekilliklerinde sağladıkları gibi, birbirlerine *zahmetsizce* ve *kaygısızca* eklemlenmiş olmalarıyla da onu durmaksızın büyütüp çoğaltırlar. Hayatın kurgularla ilerlemediğini, herkesin kişisel kurgusuz labirentinde ilerledikçe çoğalabildiğini anımsatır gibidirler. Şöyle diyor Behar: “Hayatın kendisi zaten bir kurgu, ilüzyonda teatral bir yolculuk. Ürettiğim her bir iş bu ilüzyonun payıma düşen bir perdesine karşılık geliyor. Hepsi bu.”

Hatırlamak sergisi, sanatçının yoldaşlığında bir suretlerarasılık. Bilinmeyenin örtüsünün an’larda birlikte şeffaflaşabileceği umudu.

Hayatın her perdesinde bir ölüm ve bir yeniden doğuş söz konusudur Behar için. Dolayısıyla her seferinde sorularını tekrar oluşturur. Kendini ait hissedemediği bu dünyanın kimlikler aracılığıyla dayattıklarını, doğar doğmaz üzerimize boca ettiği şiddeti sorgulamakla başlar. Balmumundan dev boyutlarda ürettiği embriyo kuklasının içine girerek gerçekleştirdiği **Aidiyet** serisini oluşturan performanslar, embriyonun başka dünyalığından gelen zarafetine karşılık, hatırlama potansiyelini kullanmayan yetişkin insanın cehaletini ve aczini gözler önüne serer. Ne de olsa, sperm ve yumurtanın birleşimiyle oluşan mikroskobik canlı, kainatın bilgisini taşımaktadır hala. Ama çocuk-insan bu bilgiyi unutarak büyür, tecrübi alemin bilgisini edindikçe daha da gömülür unutuşuna. Unuttuğunu da unutur.

For Behar, there's death and rebirth in every stage of life. As a result, she rebuilds her questions each time. She starts out with questioning the violence dumped on and the identities forced upon us by the world she can't feel she belongs to. Performances that make up the **Belonging** series, in which she enters a gigantic embryo puppet she constructed from wax, reveal the ignorance and impotency of the adult human being who does not use their potential to remember, in contrast to the embryo's otherworldly elegance. After all, this microscopic being, which came into existence through the union of the sperm and the egg cell, still carries the knowledge of the universe within. But the child-human grows up forgetting this knowledge and the more it learns about the empirical world, the more it gets buried into oblivion. It forgets that it forgot.

Kurban Oblation, 2017, İstanbul
56" döngü / loop stop motion video
senaryo / scenario : Serra Behar
sanat yönetimi / art directing : Serra Behar & Sena Karakaş
animasyon ve kurgu / animation and editing : Sena Karakaş

*"İçine doğduğum bu dünyaya niye ait olamıyorum, niye güvende hissetmiyorum diye sordum."
"I asked why I don't feel like I belong to this world into which I was born and why I am not feeling safe here."*

Toplum (Aidiyet 2) *Society (Belonging 2)*, 2013, İstanbul
C-print fotoğraf / C-print photograph
100 x 70 cm

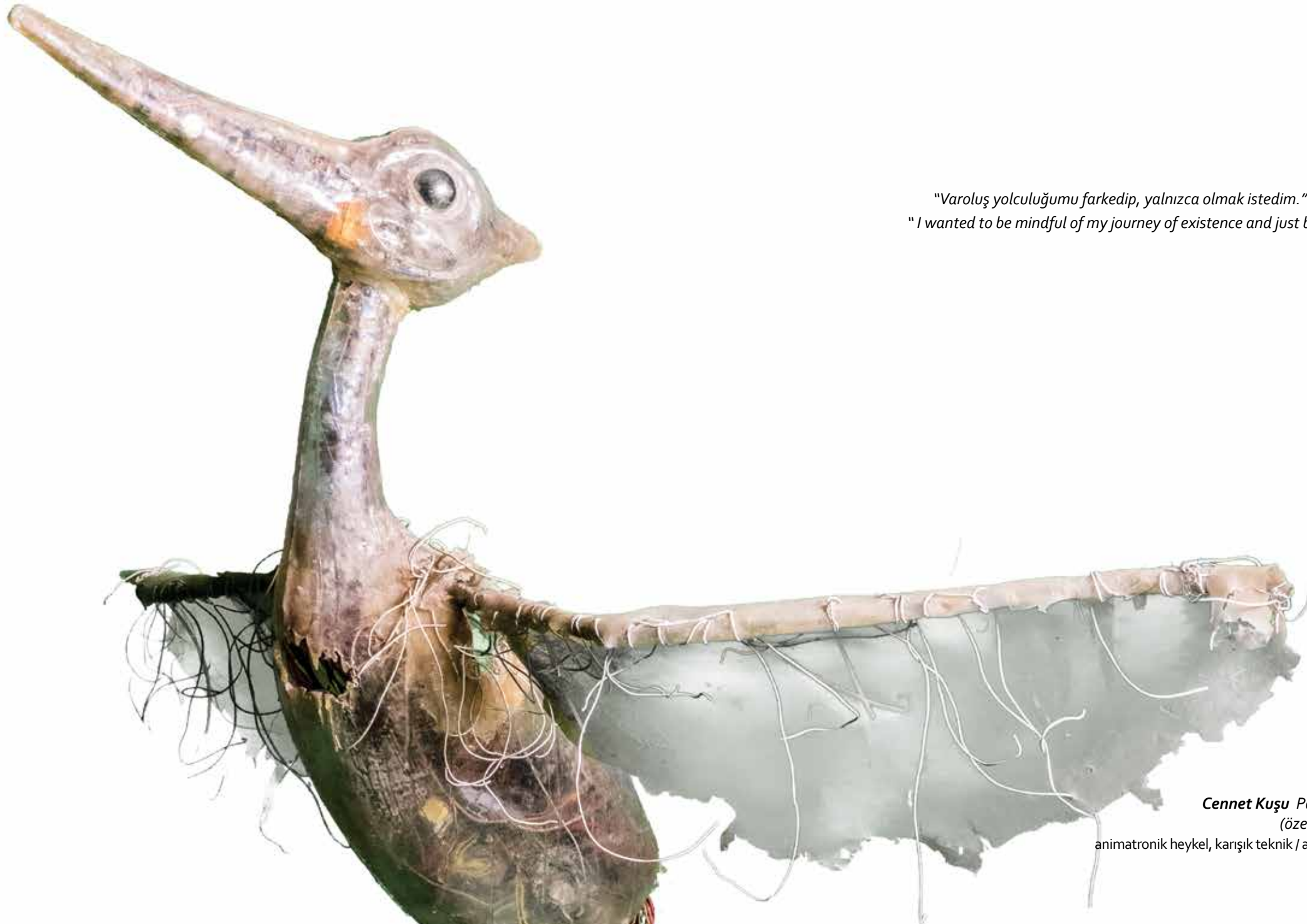
İlk Akşam Yemeği tüm insanlık adına kurban edilen İsa figürünün dünyada bedenlenmiş olarak son eylemini sembolize eden "Son Akşam Yemeği"ne bir göndermedir. Dinler birer dogma olarak değil, insan deneyiminin birliğine atıfta bulunan sembolizmalar olarak okunmalıdır. Son akşam yemeği, bedenimizin perdelediği hakikatimize ulaşmak için öldürmemiz ya da vazgeçmemiz gereken maddiliğe atıfta bulunur. *İlk Akşam Yemeği* ise, içine doğduğumuz dünyada hatırlama yolculuğumuzu zora sokan bu maddiliğin, masumiyetimizle değiş tokuş edilmek istenen kimliklerin bir bir önümüze serildiği şölen sofralarıdır. Henüz neyi kurban vereceğimizi bilmek için ise çok erkendir.

Embriyo (Aidiyet 1) *Embryo (Belonging 1)*, 2001, İstanbul (özel koleksiyon / private collection)
mekana özgü yerleştirme: polyester reçine performans kuklası, masa, değişen boyutlarda objeler, çeşitli kumaşlardan özel dikim masa örtüsü / site specific installation: polyester rosin performance puppet, wooden table, objects of various dimensions, patchwork style tailored table cloth
65 x 130 x 67 cm (kukla / puppet)
masa üzeri objeler / pieces on the table : Selim - Aida Bergsen koleksiyonu / collection

First Supper is a reference to “Last Supper”, which symbolizes the last earthly act of the Christ figure in flesh, who was sacrificed in the name of all humanity. The religions must be read as the symbolisms that vouches for the oneness of the human experience instead of as dogmas. The last supper is a reference to the materialism we need to kill or give up to be able to discover the truth overshadowed by our bodies. *First Supper*, however, is a feast table on which the identities desired to exchange for our innocence, and the materiality that makes our journey to recollection difficult are served one by one. And it’s still too early to know what we will be sacrificing.

İlk Akşam Yemeği *First Supper*, 2013, İstanbul
diassec baskı fotoğraf, antika çerçeve / diassec print photograph, antique frame
160 x 120 cm

*"Varoluş yolculuğumu farkedip, yalnızca olmak istedim."
"I wanted to be mindful of my journey of existence and just be."*

Cennet Kuşu *Paradise Bird, 2010, Nottingham*
(özel koleksiyon / private collection)
animatronik heykel, karışık teknik / animatronic sculpture, mixed media
40 x 130 x 50 cm

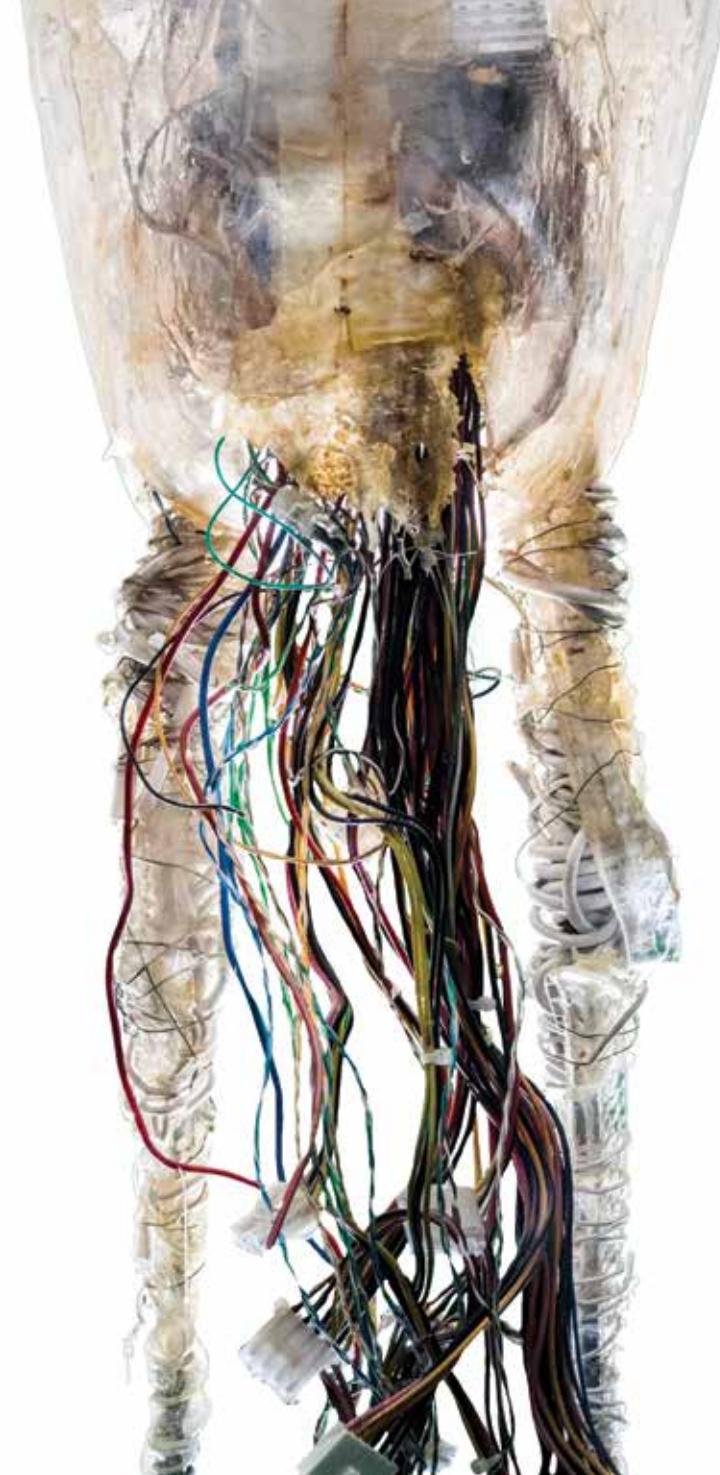
*"what do you do if you feel
that you don't Belong
to a place,
a people,
or a belief system?
are you lost ?*

*Should you try to belong
once again,
or is this the feeling of
freedom
you have always feared
yet embraced...*

*does being free mean
you are lonely?
that make you what you are
just let you go...
when then...*

*if you simply 'be'...
could you 'be' ?
and what of the body,
if all you want to reach is
light and tranquility...?"*

sb

*"ne hissedersin ait olmadığını bilsen
bir yere,
birine,
bir inanç sistemine ?
kayıp mı olursun ?*

*yeniden ait olmaya mı çalışırsın,
yoksa hep korktuğun
bu özgürlük hissini
yine de kucaklar mısın...*

*özgürlük yalnızlık mı demek ?
ya seni sen yapan bağlar
bırakırsa seni...
ne olur o zaman...*

*sadece 'olsan' ...
' olabilir' misin ?
peki ne olacak bedenini,
ışık ve sükunetse
tek ulaşmak istediğin ..?"*

sb

Ve tüm kimliklerden, ötekine ilişkin etiketlerden ve aynı zamanda bu etiketlerle gelen fayda ya da zararlardan kurtulma arzusunu sembolize eden ***Cennet Kuşu***, kanatlarını çırpmaya başlar. Zira ilk kurban verilmiştir artık. Bedenden koparılan bir parçanın -bademciklerin-Tanrılara adak misali, başka bir kuşa verilişi, bedensel esaret yükünün hafiflemesiyle “ifade” ettiklerinin *farkındalığı* anlamına gelen göksel bir anlaşılmayı sembolize etmektedir ***Kurban*** videosu. Analogilerden devam edecek olursak, *Cennet Kuşu*, sanatçının içinde kanat çırpın kutsal güvercinden ya da anka kuşundan başkası değildir artık. Öyle midir?

And so, ***Paradise Bird*** which symbolizes the desire to be free of all identities, all labels concerning the other and the advantages or disadvantages these labels bring, unfurls its wings, because the first sacrifice is made. ***Oblation*** video symbolizes a celestial covenant which would mean the *awareness* of what is “expressed” by getting the burden of captivity lighter, giving a ripped off body part -tonsils - to another bird, similar to offerings to Gods. To carry on with the analogy, *Paradise Bird* is none other than the holy dove or the Phoenix, soaring inside the artist. Or is it?

"Varoluş yolunda, kalbimdeki sevgiye ve imana olan yakınlığımdaki samimiyeti, dürüstlüğü sordum. "
"On the path of existence, I questioned the love and the belief in my heart about the honesty of my intimacy."

Kendini Kandırmak böyle bir sorgulama sürecinden doğar. Niyetin sorgulanmasıdır bu. Fazla mı iyidir acaba? Ne de olsa insan düşen bir yaratıktır. Hatırlamak kanatlanmaktır zaman zaman. Fakat dünyanın maddiliği, apaçık ama bir o kadar örtük ve tesadüflere oyuncak edilmiş gündelik hayat, unutturur tekrar, hatırlananı. Ne hatırladığını bilmeden sadece hatırlamış olduğu bilgisine tutunur insan. Çok güvenir buna. Zannetmeleriyle ağırlaşmış, hantallaşmıştır. Parmaklarının ucunda yükselip dursa da farkında değildir uçabileceğinin. İçindeki melek bir kuklaya mı dönüşmüştür? Tekrardan hatırlamalıdır.

Self Deception is born of such a process of questioning. This is a questioning of the intent. Is it too good? After all, the human is a fallen being. Sometimes to remember is to take wing. But the materialism of the world and the mundane life given to the obvious but equally implicit coincidences makes one forget what is remembered. One clings to the knowledge to having remembered, without knowing what was remembered and places too much trust in it. One gets burdened and cumbersome with their imaginings. Even though they keep rising to tiptoes, they're not aware that they can fly. Did the angel inside turn into a marionette? This should be remembered again.

Kendini Kandırmak Self Deception, 2012, İstanbul
animatonik yerleştirme, karışık teknik / animatronic installation, mixed media
50 x 184 x 104 cm

*"Bir olduğumuzu unutup nasıl parçalandığımızı, nasıl ötekilere bölündüğümüzü, nasıl öteki olduğumuzu sordum."
"I asked how we forgot that we are one and became fragmented, how we got divided into others, how we became the other."*

Aynadaki Ben, Bendeki Sen (2) *Me in the mirror, You within Me (2), 2017, İstanbul*
heykel yerleştirme, karışık teknik / sculpture installation, mixed media
130 x 11 cm

Sırada sonsuzca ötekiye bölünmüş olan insanlığa çağrısı vardır Behar'ın. Bedenle ve bedenlenmiş olmakla savaşımında, bedenin ruhun bir uzantısı olduğunu kanıtlamak istercesine, onunla uğraşını sürdürür. Başkalarıyla iletişim için bedenine ihtiyacı vardır. Bedensel olanın, derinlerde, hareketlerin kişilerarası tüm kıvrımlarında o çok özel iletişimin sırlarını açığa çıkararak, ben-sen ayırımını, tanıdıkları aracılığıyla kırmaya çalışan Behar, **Aynadaki Ben, Bendeki Sen (1)**'i üretir. Kendi yüzünün alçı kalıbını almalarını ister sevdiği yedi kişiden. Çıkan sonuç büyüldür. Ötekiyle temaslarımız zarif olduğu sürece öteki diye bir şey yoktur aslında.

Next is Behar's call to humanity, which has infinitely fractured into the "other"s. The artist, in her fight with the body and being corporeal, keeps working on the soul as if to prove that it is an appendage of the body itself. She needs the body to communicate with others. Behar, who tries to remove the distinction between the "you" and the "me" with the help of those she knows, reveals the secrets of the corporeal within the depths of interpersonal curves of the movement and that very special communication with her work **Me in the Mirror, You within Me (1)**. She asks seven loved ones to take a mold of her face. The result is practically magic. As long as our contact with others is graceful, there's no such thing as the other.

Aynadaki Ben, Bendeki Sen (1) *Me in the mirror, You within Me (1), 2012, İstanbul*
(özel koleksiyon / private collection)

heykel yerleştirme, karışık teknik / sculpture installation, mixed media
26 x 36 cm (8 parçanın her biri / each of 8 pieces)

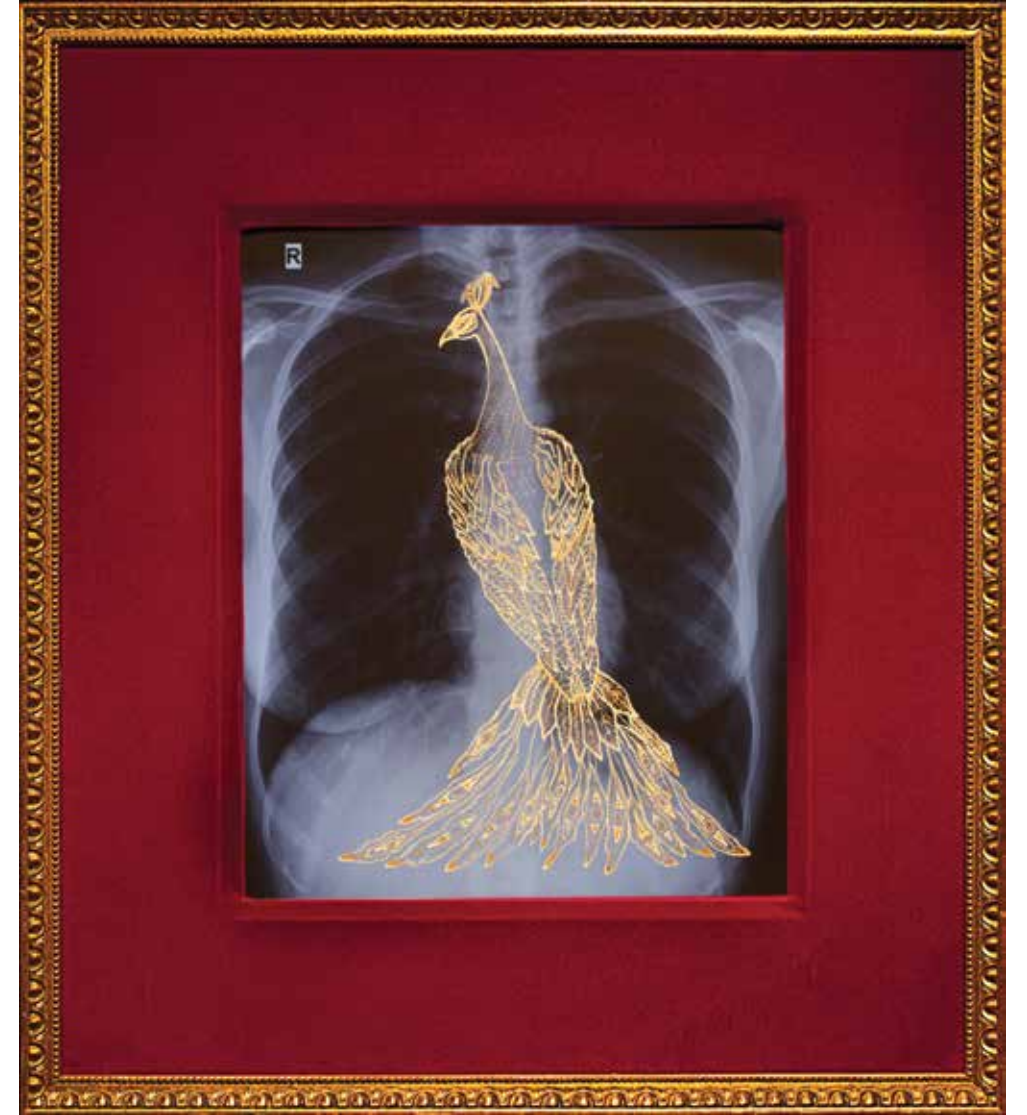
*Bu iş sergide yer almamıştır. / This work did not take place in this exhibition.

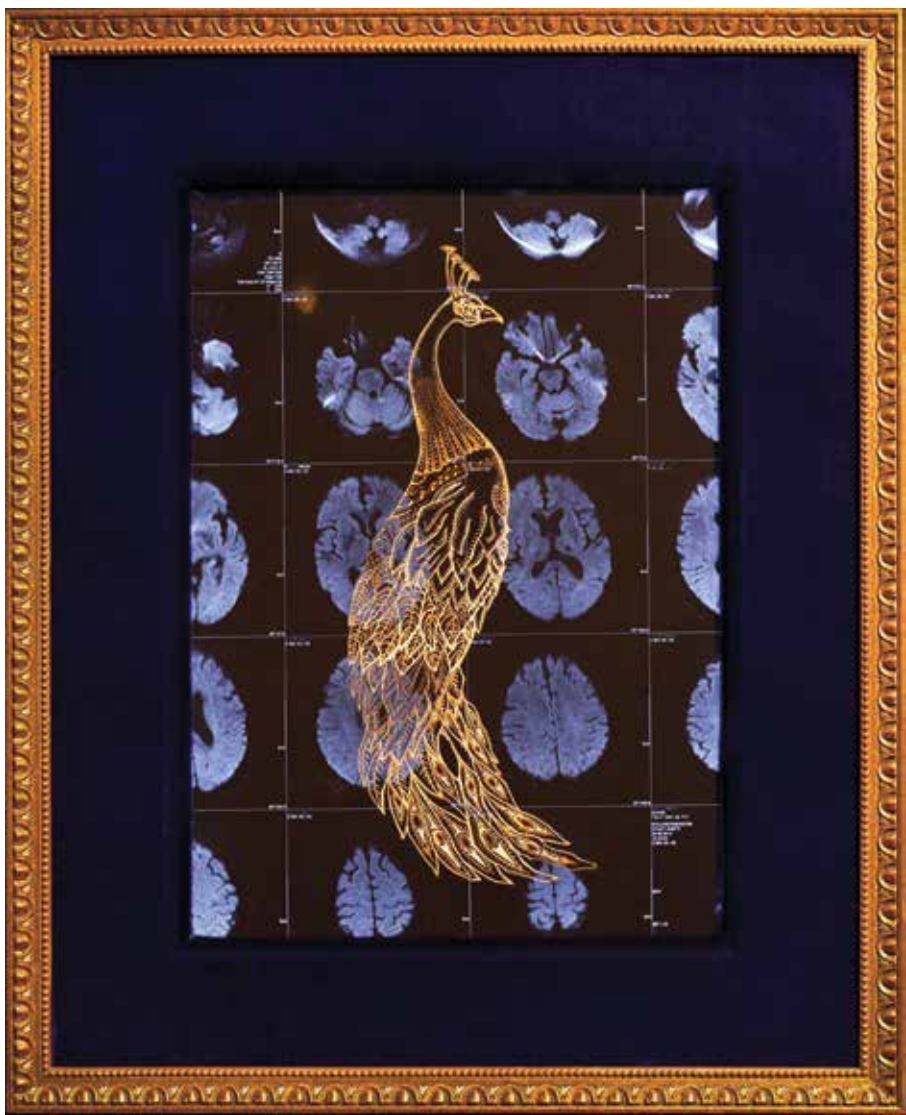

Ve ***Biz'i Görebiliyor musun?*** diye sorar Behar; çünkü zarif temaslarla gelen mutluluk, yapıp ettiğimiz her güzel şeyle ilgili olarak, temellük etmenin değil o şeye aracı olmuş olmanın mutluluğudur. Dünyevi olan, cismaniyet kazanmış ne varsa bölmeye, ayırmaya yarar. Oysa bedenlerimizin içine bakıldığında hepimiz aynıyızdır. Başarı addettiğimiz ne varsa kenidimize ait olmaktan çok paylaşmak içindir. İnsanlık deneyimi adına, tüm zamanlar için çağdaş olmak, *hatırlatıcı* olmak, dikkatimizi gümüş ve altın süslü çerçevelerden yani sonlu olandan sonsuz olana çevirmekten geçer. Sonlu bedenlerimizin her biri, sonsuz Simurg'un tapınağıdır.

Then Behar asks ***Can You See Us?*** because the happiness stemming from that graceful contact is not the happiness of seizing something beautiful, but being a proxy to its coming into existence. Everything earthly and corporeal only divides and compartmentalizes. But within our bodies, all of us are the same. Whatever we consider success is to share, rather than keeping it to ourselves. In the name of the experience of humanity; to be contemporary in all ages lies in being *reminding*, in directing our attention from the gold and silver frames, then from the finite to the infinite. Each of our mortal bodies is a temple to the never-ending Simurg.

Biz'i Görebiliyor musun? *Can You See 'Us'?*, 2015, İstanbul
yerleştirme, karışık teknik / installation, mixed media
50 x 57 cm

Bedene dair bu kavrayış, ruhun taşıyıcısı olması bakımından, beden ve ruhun harmonisine odaklanmaya bizleri davet eder gibidir. Ruh ezen bir beden, kendisine hastalıklar için elverişli zemini hazırlayacak, eti sağaltmak için alınan ilaçlar ona şiddet uygulamaktan öteye gitmeyecektir. Oysa, bedenimiz ruhumuzla dans edebiliyorsa, beden tüm faaliyetlerinde, ona söz geçirmek gibi bir sorun kendiliğinden kalkar ortadan. Bu da maneviyatımızı nasıl beslediğimizle ilişkilidir. *İsimsiz* yerleştirme maddi ile manevi arasında olması arzulanan denge halini imlemektedir. Kainatla diyalogumuz bu denge haline geldiğimizde başlayabilecektir çünkü; ya da en azından biz başladığımız sanacağız. Unutmamak gerekir ki varoluş bir yolda olma halidir. Duraklar olsa da yol bitmez. Tuzaklar ise bakidir. Varlıkla pazarlığa girişmek, insanın akıl denen melekesinin en güçlü tuzağıdır. Dolayısıyla *Hatırlamak*, bilincine vardıklarımızı geri çağırarak değil, bilinmeyenle mücadelemizde insanlığın öz'üne hep bir adım daha geri gidebilmek için kendiliğindenliğin ipuçlarını toplamaktır.

This comprehension of the body as the vessel of soul seems to invite us to the harmony of the body and soul. A body that crushes the soul will prepare a suitable foundation to a host of ailments and the drugs taken for healing the flesh will do no more than torture it. But if our body can dance with our soul, the problem of taming the body in all its actions will simply disappear. This relates to how we are feeding our spirituality. *Untitled* installation alludes to the desired state of balance between the material and the spiritual. Our dialogue with the cosmos will only start when we reach this state of balance, or we will be assuming that it did. It shouldn't be forgotten that to exist is a state of being in transit. While there are stops, the route never ends and traps remain. In that respect, *To Remember* is not to recall what we perceived but to collect clues of the intrinsic to go back one more step to the essence of humanity in our battle with the unknown.

İsimsiz Untitled, 2017, İstanbul (Banu - Hakan Çarmıklı koleksiyonu / collection)
ecza dolabı, farklı inançlara ait tespihler / medicine cabinet, rosaries of different believes
37 x 45 x 15 cm

Hatırlama yolculuğunda tünelin sonunda beklediğimiz ışık içinden geçtiğimiz kendi benliğimizden yayılmaktadır. **Umut** ise, varoluşumuzda ulaştığımız, varılan ve vurulan bir kapının ardında değil, tapınağın üstünde yazan “Kendini Bil” yazısının söylediği gibi içimizdedir.

In the journey of remembrance, the light at the end of the tunnel radiates from our own self through which we pass. **Hope** is not behind a door we reach and knock during our existence, but within ourselves as evidenced by the inscription “Know Thyself” on the temple.

Umut Hope, 2017, İstanbul, Bodrum

mekana özgü animatronik yerleştirme, karışık teknik / animatronic site specific installation, mixed media
çam ve kavak ağaçları kullanılarak karışık teknik ile dönüştürülmüş, Selçuklu bezemeli sedir ağacından 70 yıllık el oyması kapı / 70 years old hand made Seljuq cedar door, transformed with wood of pine and poplar trees and other materials

95 x 240 x 350 cm (parçalar ayrı ayrı yerleştirilebilir / peaces can be displayed apart)

Serra Behar eserlerini heykeller ve interaktif unsurlarla oluşturan kavramsal bir karma medya sanatçısı. Behar, deri, röntgen, gerçek kemikler, polyester, elektronik kablolar ve antika mobilyalarla çalışırken bazı kavramsal öğeleri ifade etmek için animasyon tekniklerini harekete geçirir. Mimar Sinan Üniversitesi Sahne Dekorları, Kostüm ve Kukla bölümünden mezun olan Behar, aynı üniversitenin Heykel bölümünde yüksek lisansını tamamladıktan sonra Rahmi Koç Müzesi'nin de aralarında olduğu çeşitli kültür kurumları için heykel alanında işler üretti. Sanatçı, Nottingham Trent Üniversitesi'nde Deneysel ve Kavramsal Tasarım eğitimi gördü ve ilk sanatsal projelerini gerçekleştirdiği İngiltere'de, eserleri çeşitli mekanlarda sergilendi. 2010-2016 yılları arasında Artsümer galerinin düzenlediği grup sergilerinde ve 2012 yılında yine aynı galerinin temsiliyetinde Contemporary Istanbul sanat fuarında yer aldı. İstanbul'da yaşayan Serra Behar, çalışmalarına İstanbul ve Bodrum'daki atölyelerinde devam ediyor.

Serra Behar is a conceptual mixed media artist who practices her works through sculptures with interactive elements. Behar operates with leather, radiograph, real bones, polyester, electronic cables and antique furniture, whilst activating animation techniques to express certain conceptual elements. After receiving her Bachelor's Degree from the Department of Stage Setting, Costume and Puppetry at Mimar Sinan University, Behar completed her Master's Degree in the Department of Sculpture in the same university. Including Rahmi Koç Museum, the artist produced sculptural works for various cultural institutions. Behar completed her education on Experimental and Conceptual Design at Nottingham Trent University; whilst her first artistic projects got displayed in various venues in England. She participated in several group exhibitions organized by Artsümer Gallery between 2010-2016 and displayed her works in the Contemporary Istanbul art fair in 2012 represented by the same gallery. Serra Behar lives in Istanbul and continues her works in her studios in Istanbul and Bodrum.

HATIRLAMAK TO REMEMBER

ISBN : 978-605-030-579-1

Bu kitap, Serra Behar'ın 23 Mayıs – 20 Haziran 2017 tarihleri arasında, Adahan -1 Galeri'de gerçekleşen ilk kişisel sergisine eşlik eden yayındır.

This publication accompanies the first solo exhibition of Serra Behar at Adahan -1 Gallery between May 23 – June 20, 2017.

©2017, İstanbul

Metin | Text
Nihan Çetinkaya

Alıntılar | Quotations
Serra Behar

Tercüme | Translation
Elif Özkaya

Fotoğraflar | Photographs
Nazlı Erdemirel
Sena Karakaş
Onur Alakay

Kapak | Cover
Onur Alakay

Kitap tasarımı | Book design
Şehnaz Cambazoğlu
Nihan Çetinkaya

Üretim | Production
Nest Medya
Merkez Mahallesi, Abide-i Hürriyet Cd
No:50 D:8 34381 Şişli / İstanbul
+90 212 230 30 01

Baskı | Printing
Hat Baskı Sanatları
Matbaacılar Sitesi D:A Blok ZA5
34010 Zeytinburnu / İstanbul
+90 212 613 75 96

*"Bilmediğim şey belki de hiç olmayacak olandır."
"What I do not know is probably which is not going to happen."*